

Overdenking in de dienst voor kerk en wijk, Capelle-Schollevaar, 28 november 2010, 16.00 uur

Jaarthema: 'Tien verrassende kanten van God'

Thema: 'Gods tempo: waarom moet je zo vaak op Hem wachten?'

Lezingen: Psalm 130 en 2 Petrus 3: 1-13

1. Wij hebben een horloge, God heeft de tijd!

Mag ik eens vragen: wie heeft er hier allemaal een horloge om? Wij hebben bijna allemaal een horloge, maar God heeft de tijd! Dat is het eerste en misschien ok wel het belangrijkste dat we vanmiddag tegen elkaar mogen zeggen. God heeft de tijd! Hij heeft álle tijd, want de tijd behoort Hem toe. God is niet gebonden aan tijd, want Hij is de Schepper van de tijd. Wij hebben een horloge, maar God heeft de tijd. Wat schrijft Petrus in zijn tweede brief, hoofdstuk 3 vers 8? 'Voor de Heer is één dag als duizend jaar en duizend jaar als één dag.' Voor ons als mensen ligt dat anders. Voor ons heeft de tijd een bepaald tempo: 24 uur per dag, zeven dagen per week. Een klok draait altijd even snel. Wij zitten vast in de tijd, ingeklemd tussen het tijdstip van onze geboorte en het tijdstip van onze dood. Daarom hebben wij altijd onze eigen tempo's. Maar God staat daarboven en Hij staat erbuiten, buiten de tijd. En daarom gebruikt Hij de tijd zoals Hij dat wil. Hij heeft Zijn eigen tempo.

2. Soms verhoort God onze gebeden ter plekke!

Als we denken aan dat tempo van God – ik weet niet hoe dat bij u is, en bij jou, maar ik denk dan het éérst aan Gods langzame tempo. Het lijkt wel alsof je altijd op God moet wachten. Je bidt en je bidt, en duurt maart en het duurt maar... Psalm 130 is een lied dat daarover gaat. Wachten op God, zoals de nachtwachters vroeger in de steden hun rondes liepen. Het was koud en het was donker, en ze keken er reikhalzend naar uit: het licht, de nieuwe morgen! Zo hebben we dat gelezen in Psalm 130: 'Ik zie uit naar de HEER, mijn ziel ziet uit naar Hem en verlangt naar Zijn woord, mijn ziel verlangt naar de Heer, meer dan wachters naar de morgen, meer dan wachters uitzien naar de morgen.'

Wachten op God, het lijkt wel of God zo vaak een langzamer tempo heeft dan wij. Maar we moeten ons niet vergissen! Soms reageert God meteen! Misschien wel veel vaker dan wij ons realiseren. Alle eeuwen door hebben mensen gemerkt dat God op een heel bijzondere manier gebeden verhoort, vaak ter plekke! Iemand zei tegen me, een week of twee geleden: 'Ik zat met een probleem, een heel heel moeilijk dilemma. En ik bad God: Here, help me toch! Wijs me de weg. En,' zei ze, 'diezelfde avond was ik op een feestje, waar drie mensen los van elkaar precies hetzelfde advies gaven en ook duidelijk uitlegden waarom. Ik kreeg er gewoon kippevel van: zó snel kan God dus antwoord geven!'

Als wij het hebben over Gods tempo, moeten we niet alléén denken aan het langzame tempo van God. De HERE kan ook metéén antwoord geven, ter plekke! Als Hij dat nodig vindt, dan doet Hij dat! En als we dat mogen meemaken, dan onderstreept dat weer, dat we een levende God hebben! God luistert altijd naar je gebed, altijd! Zulke

gebedsverhoringen, op het moment zelf, die zijn een bemoediging! Geen enkel gebed verdwijnt in het luchtledige. God luistert als je roept!

3. Soms is Hij ons zelfs nog vóór!

Het gaat zelfs nog verder! Er zijn situaties waarin God je al voorúit is. Hij is al bezig, terwijl jij nog niets hebt gebeden of gevraagd. Ook dat kan, want God staat buiten onze tijd. Hij wéét al wat wij nodig hebben, voorradt wij dat zelf weten. We hebben het net gezongen: 'Nog voor wij U iets vragen, voorkomt Gij ons gebed. Gij hebt, aléér wij klagen (nog voordat wij klagen) op onze nood gelet.'

In de Bijbel staat daar een mooi voorbeeld van, in Exodus 3 en 4. Mozes krijgt daar van God de roeping om het volk Israël te gaan bevrijden uit de slavernij van Egypte. Hij moet naar de Farao, en hij moet namens God zeggen: 'Laat Mijn volk gaan!' Maar Mozes ziet dat absoluut niet zitten. Hij verzint het ene argument na het andere om het niet te doen. Op een gegeven moment zegt Mozes: 'Ik kan helemaal niet goed spreken! Alstublieft, stuur toch iemand anders!' En wat zegt God dan? Exodus 4: 14: 'Je hebt toch een broer, Aäron. Ik weet dat hij welbespraakt is. Hij is al naar je onderweg...' Hij 'is al onderweg'. Vindt u het niet indrukwekkend? God is Mozes al vooruit. Hij wist al dat het zo zou gaan, een heeft Aäron

al op weg gestuurd, terwijl Mozes nog moet komen met al zijn bezwaren.

En weet u, eigenlijk is dat ook Gods diepste verlangen, om onze gebeden al te verhoren, nog vóór we ook maar iets vragen. Zoals liefdevolle ouders het liefste hun kind alles geven wat hij vraagt. Het kán niet altijd, het is niet altijd goed voor het kind, maar het liefste zouden ze dat doen. We lezen dat in Jesaja 65. Daar gaat het over de ideale wereld, die God zal gaan scheppen, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waar alles goed is, en waar alleen maar blijdschap is. Over het leven in die volmaakte wereld zegt God, in vers 24: 'Ik zal hun antwoorden nog voor ze Mij roepen, Ik zal hen verhoren terwijl ze nog spreken.' Dat is dus Gods diepste verlangen! Zo gaat het in Zijn volmaakte wereld.

4. En soms moeten we wachten. Waarom dan?

Maar deze wereld is nog niet volmaakt. En daarom moeten we hier soms, of misschien wel vaak, op God wachten. Als de nieuwe hemel en de nieuwe aarde er zijn, dan lopen Gods tempo en dat van ons gelijk op. Ja, God is ons zelfs nog een stap voor. Maar in deze wereld lijkt Zijn tempo voor ons vaak heel erg langzaam. Wat moeten we vaak wachten!

We zien dat al in de Bijbel. Abraham kreeg een belofte van God, dat hij een zoon zou krijgen, en via die zoon zou uitgroeien tot een groot volk. Maar hij moest wel wachten, samen met Sara, totdat Abraham 100 jaar was, 100 jaar, en Sara 90! Steeds komt dat terug in de Bijbel: mensen die lang moeten wachten op een kind. Maar dat niet alleen. Ik noemde net Mozes, die werd geroepen om het volk Israël te bevrijden uit Egypte. Op het moment dat Mozes werd geroepen, was hij al veertig jaar weg uit Egypte, al veertig jaar was hij schaapherder in de woestijn. Waarom had God hem niet éérder geroepen?

Wachten, wachten, wachten... Eeuwenlang lag er de belofte, dat God een Messias zou geven, een Redder. Eeuwenlang! Tot eindelijk, éindelijk Jezus werd geboren, in een stal in Bethlehem. En Jezus heeft het beloofd: 'Op een dag kom Ik terug! Ik kom als Koning, dan worden alle dingen nieuw!' Maar het duurt nu al bijna 2000 jaar... Wachten... waarom? Ik noem vijf dingen. Natuurlijk is er meer te zeggen, maar nu deze vijf.

Ten eerste ziet God onze diepste behoeften. Hij peilt dieper dan wij zelf peilen. Stel: op een morgen word je wakker en je bent ziek. Je bidt: 'Here God, wilt U mij genezen, want ik moet mijn werk doen, ik moet zorgen voor mijn gezin, ik moet dit, ik moet dat...' Natuurlijk kan God je dan meteen genezen. Maar misschien wacht Hij bewust, omdat Hij weet dat je op dat moment iets anders nodig hebt. Misschien ben je inderdaad wel een poosje ziek, en zeg je achteraf: 'Voor mijn ziel was dit beter! Voor mijn innerlijk was het goed, dat ik ziek op bed lang.' God doet niet altijd meteen wat wij vragen. Hij peilt onze diepste behoeften. Daarom wacht Hij soms, heel bewust.

In de tweede plaats moeten we soms ook wachten om onze plaats te leren, om nederigheid te leren. God is geen ober, die we kunnen commanderen! Hij is de heilige God, en wij zijn maar kleine mensjes. Kinderen die altijd meteen hun zin krijgen worden verwende draken. De HERE overziet alles. Hij weet wat Hij doet. Als wij moeten wachten, worden we ons opnieuw bewust van onze kleinheid. We hebben nergens recht op. Wij zijn bedelaars aan de troon van God. En dat is goed voor ons, om dat voor ogen te houden.

Ten derde is wachten ook een beproeving van ons geloof, die ons sterker kan maken.

Voorals de mensen om ons heen het maar belachelijk vinden, dat wij nog op God wachten. Dat is wat Petrus schrijft in 1 Petrus 3: 3 en 4: 'Vergeet vooral niet dat er aan het einde van de tijd spotters zullen komen, die hun eigen begeerte volgen en smalend vragen: "Waar blijft hij nu? Hij had toch beloofd te komen? De generatie voor ons is al gestorven, maar alles is nog steeds zoals het sinds het begin van de schepping geweest is." Als God wacht met het inlossen van Zijn beloften, is dat ook een test: vertrouw je Hem echt? Neem je Hem op Zijn woord? Of niet? Je kunt het vergelijken met een romantisch afspraakje van twee geliefden. Hij zou haar toch komen ophalen, in het studentenhuus waar ze woont? Waar blijft hij dan? Hij belt ook niet... Eén van de studenten die bij haar in huis wonen, probeert haar vertrouwen te ondermijnen: 'Nou, die laat je ook mooi zitten! Die komt niet meer! Hij heeft vast een ander liefje gevonden! Kom op joh, zullen wij samen uitgaan?' Zo wordt ze getest: blijft ze trouw aan haar vriend, die beloofd heeft dat hij komt? Of niet? Ze kan twee dingen doen: meegaan met haar huisgenoot, of wachten, en horen wat er onderweg is gebeurd. Zo stelt God ons op de proef als wij moeten wachten. Soms moeten wij wachten tot God ons gebed verhoort. En we moeten ook wachten op de terugkomst van de Here Jezus.

Ook dat duurt lang. Veel mensen zijn in die tussentijd weggelopen, er vandoor gegaan met andere goden. Wat doet u? Wat doe jij?

In de vierde plaats zit er nog een andere kant aan dat wachten. Dat God wacht, is ook een teken van Zijn geduld. Als God altijd meteen zou ingrijpen, zouden wij niet kunnen leven! Dan zou Hij ons meteen afrekenen op al onze fouten, in een soort hemels lik-op-stuk-beleid. Maar God is genadig, Hij is geduldig. Wat schrijft Petrus in vers 9? 'De Heer is niet traag met het nakomen van zijn belofte, zoals sommigen menen; hij heeft alleen maar geduld met u, omdat hij wil dat iedereen tot inkeer komt en niemand verloren gaat.' Wat een wonder: zo'n geweldige God! Hij is niet driftig, Hij slaat er niet in haast en in woede op los. Hij is geduldig. Hij geeft genadetijd. Ook vandaag. Hij nodigt ons uit, allemaal. Ook u, en Hij doet dat met klem: 'Kom bij Mij! Ik geef je deze tijd! Kom aan Mijn Vaderhart! Laat Mij je koesteren in Mijn liefde. Ik wil niet dat je verloren gaat! Ik geef je eeuwig leven! Kom en leg je leven in Mijn hand!'

(1) God peilt onze diepste behoeften en laat ons daarom soms wachten. (2) Wachten houdt ons ook nederig. (3) Wachten is een beproeving die ons vertrouwen kan versterken. (4) Dat God ons laat wachten, is ook een teken van Zijn geduld. En tenslotte, **het vijfde: leren wachten is ook leren verwachten.** Als je God leert kennen zul je ontdekken, dat Hij soms na

tientallen jaren antwoord geeft op gebeden van vroeger. Dat maakt het leven met God heel spannend en intrigerend. God vergeet nooit een gebed. Gebeden van vroeger, van heel lang geleden, kunnen nu opeens tot wonderlijke dingen leiden. Wat denkt u hiervan? In mei 1934 zit de wereld in een economische crisis. In het plaatsje Charlotte in de Amerikaanse staat North Carolina komen dertig zakenmensen bij elkaar. Ze houden samen een gebedsdag, want ze merken dat

er in dat stadje een deken hangt van pessimisme en apathie. Dertig zakenmensen, met drukke agenda's, maar samen een gebedsdag. Met elkaar maken ze plannen voor een evangelisatieweek, later in het jaar. En de leider van de groep, Vernon Patterson, bidt of God iemand uit Charlotte wil roepen om het Evangelie te brengen tot aan de einden van de wereld. De evangelisatieweek vindt plaats in september. Er wordt een grote witte tent neergezet op het land van een boer. Die boer heet Franklin Graham, en hij heeft een zoon, Billy. In die evangelisatieweek in september 1934 wordt Billy Graham door God gegrepen en geeft hij zich aan Jezus Christus. Deze boerenzoon wordt later de evangelist die de wereld afreist om het goede nieuws over Jezus Christus door te geven. Het gebed van die dertig zakenmensen wordt jaren later op een wonderlijke manier verhoord.

Als je hebt ontdekt dat God soms wacht, wordt het heel spannend. Dan kunnen gebeden van lang geleden leiden tot wonderen. Want wij hebben onze horloges en onze kalenders, maar God heeft de tijd. Wacht u momenteel op God? Blijf wachten! Blijf vertrouwen! Zijn tempo is niet ons tempo. Maar hoe het ook gaat: wat Hij belooft heeft, dat staat als een huis! Amen.